

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobkyně: **V. Z.**, narozena dne X
státní příslušnice Běloruské republiky
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M.
sídlem Přemyslovská 848/2, Vinohrady, Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 27. 9. 2021, č. j. OAM-134/ZA-ZA11-ZA08-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2021, č. j. OAM-134/ZA-ZA11-ZA08-2020, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 6 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, jelikož opakovanou žádost posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
2. Žalobkyně namítá, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 4 odst. 4, § 36 odst. 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 9, § 10a písm. e), § 12 písm. b), § 14a odst. 1 a 2 písm. d) a § 25 písm. i) zákona o azylu.
3. Podle žalobkyně měl žalovaný o její žádosti rozhodnout meritorním rozhodnutím, a to ze dvou důvodů. Žalobkyně jednak uvedla azylově relevantní skutečnosti, které nemohla v řízení o své první žádosti uvést. Zároveň došlo ke zhoršení situace v zemi původu. Vedle toho napadené rozhodnutí stojí rovněž na nesprávně zjištěném skutkovém stavu a je nepřezkoumatelné.
4. Podle žalobkyně žalovaný nevzal v potaz její vyjádření v průběhu správního řízení, a to v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) o důkazním břemenu (postačí vlastní věrohodná výpověď žadatele) a důkazním standardu přiměřené pravděpodobnosti. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj nevyplývá, proč nebezpečí pronásledování hrozí v zemi původu žalobkyně pouze představitelům opozice, zejména pokud všichni tito představitelé uprchli do zahraničí. Rovněž z napadeného rozhodnutí nevyplývá, proč se žalovaný nezabýval podklady a tvrzeními, která žalobkyně předložila a učinila. Zejména se nevypořádal s tím, že jí hrozí postih za politicky motivovanou činnost na území ČR (s odkazem na vyjádření A. L. ze dne 10. 8. 2020) či že je politicky protirežimně činnou osobou. Podklady, které žalovaný ignoroval, tvořily součást její žádosti a popisovaly nebezpečí hrozící žalobkyni ještě před zhoršením situace po prezidentských volbách v roce 2020. Stejně tak naložil žalovaný i s pozdějšími podklady žalobkyně. V obou případech z toho důvodu, že se přímo netýkají žalobkyně. Skutečnost, že svědčily o razantním zhoršení lidskoprávního postavení (nejen) odpůrců režimu A. L., žalovaný ignoroval.
5. Namítá rovněž vnitřní rozpornost závěrů žalovaného, podle kterého žalobkyni po návratu nic nehrozí, na druhé straně z jeho podkladů (zprávy ze dne 14. 12. 2020 a ze dne 28. 6. 2021) vyplývá, že odpůrci režimu jsou tvrdě postihováni, je jim zakazováno vycestovat a jsou vystavováni nelidskému a ponižujícímu zacházení a mučení, a to včetně běžných účastníků demonstrací, mezi které se žalobkyně řadí. Žalobkyně dále namítá, že z podkladů dostupných žalovanému vyplývá značně zhoršená lidskoprávní situace odpůrců A. L. (únosy kritiků ze zahraničí), mezi které se žalobkyně řadí. Tyto skutečnosti nemohly být předmětem hodnocení během řízení o první žádosti žalobkyně. Odkazování na správní spis o první žádosti je tak irelevantní.
6. Stejně tak žalovaný nesprávně vyhodnotil tvrzení žalobkyně o jejím polském původu (národnosti). Žalobkyně tuto skutečnost uvedla až nyní, neboť od roku 2019 došlo

k systematické změně přístupu běloruských orgánů k příslušníkům polské národnosti spočívající v přímé diskriminaci. I z tohoto důvodu začala žalobkyně pociťovat nové obavy. Vzhledem k uvedenému tak žalovaný v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1 Azs 209/2017-49, nehodnotil žádost žalobkyně s ohledem na individuální okolnosti jejího zdokumentovaného příběhu.

7. Zároveň nemá oporu ve spisu tvrzení žalovaného, že se žalobkyně účastnila pouze jedné demonstrace. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá pravý opak. Žalobkyně se aktivně účastní širokého rozsahu politicky motivovaných činností (účast na protirežimních demonstracích, finanční podpora aktivismu, účast na diskuzích). Žalobkyně také namítá, že žalovaný vycházel pouze z podkladů, které si sám připravil a které představují špatně vytvořený, obecný a k situaci žalobkyně se nevztahující kompilát.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Podle jeho názoru žaloba neobsahuje jediný žalobní bod, nicméně i tak s argumentací žalobkyně nesouhlasí a plně odkazuje na své závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. Žalovaný negativní situaci v Bělorusku týkající se lidských práv a úrovně demokracie nerozporoval, nicméně žalobkyně nebyla s to prokázat, že se jí tato situace jakýmkoliv způsobem dotkne. Žalobkyně se staví do role odpůrce A. L., nicméně činí tak na základě roznášení a rozesílání letáků a hovorů s lidmi na podporu prezidentského kandidáta v letech 2005-2006 a také na základě podpory dalšího prezidentského kandidáta v letech 2009-2010. Při druhých volbách již žalobkyně nic nerozesílala, pouze mluvila s lidmi. Podle zpráv nashromážděných žalovaným však žalobkyni na základě této činnosti v zemi původu nic nehrozí, což ostatně v prvním řízení potvrdily správní soudy. Perzekuce v Bělorusku probíhá zejména proti členům politické opozice, organizátorům stávek a protestů, předním aktivistům či představitelům nezávislých médií. Zadržení byli dále mj. i řadoví účastníci protivládních demonstrací konaných v Bělorusku, a to přímo v průběhu demonstrací. Je evidentní, že žalobkyně nepatří do žádné z těchto skupin. K námitce, že není zřejmé, proč žalovaný došel k závěru, že pronásledování v Bělorusku hrozí jen představitelům politické opozice, žalovaný odkazuje na str. 7 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný ignoroval zprávy, které mu poskytl. Žalovaný tuto námitku vyvrací odkazem na str. 4 až 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vzal zprávy doložené žalobkyní v potaz, ale stejně jako informace nashromážděné jím samým ani tyto nikterak neprokazovaly žalobkyní tvrzené obavy z možného pronásledování kvůli její min. 11 let staré činnosti. Ani v celém textu doplnění žaloby není vysvětleno a podloženo, proč by měly mít běloruské státní orgány o osobu žalobkyně zájem. Stejně neodůvodněná zůstává i obava žalobkyně z pronásledování kvůli její účasti na demonstraci konané v ČR. Na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaný zhodnotil i „nový“ důvod, totiž obavy z důvodu pronásledování kvůli tomu, že její babička a prababička měly polskou národnost, a na žalobkyni tak bude nově pohlíženo jako na špionku. Žalobkyně má informace od své kamarádky a taky z běloruských zpráv z roku 2018. Žalovaný konstatuje, že první rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně bylo vydáno dne 13. 12. 2018 a žalobkyni tato skutečnost musela být známa již v době prvního rozhodnutí. Zprávy nashromážděné žalovaným hovoří o ústřích vůči např. romské komunitě, není však známo, že by docházelo k jakékoli perzekuci lidí, jejichž babičky a prababičky měly polské kořeny.
9. Podáním označeným jako „*Vyjádření spojené s návrhem na doplnění dokazování*“ žalobkyně doplnila svá tvrzení stran zhoršení stavu lidských práv v zemi svého původu a navrhla další důkazy k prokázání těchto tvrzení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba včetně jejího doplnění byly podány včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňují všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
11. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkouvání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána po uvedeném datu, může se žalobkyně dovolávat v mezích její působnosti přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.
12. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

13. Součástí správního spisu jsou kopie vybraných listin z řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobkyně podala dne 25. 6. 2017.
14. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 25. 6. 2017 poprvé požádala o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem žádosti byla její obava z možného postihu ze strany běloruských státních orgánů kvůli její podpoře kandidátů A. M. a A. S. v běloruských prezidentských volbách v letech 2006 a 2010.
15. O této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 12. 2018, č. j. OAM-506/ZA-ZA11-ZA18-2017 (dále jen „první rozhodnutí“), tak, že jí mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil.
16. Žalobkyně následně dne 12. 2. 2020 požádala opakovaně (podruhé) o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti poskytla dne 17. 2. 2020 údaje, z nichž vyplývá, že: (i) je běloruské národnosti a má běloruské občanství; (ii) hovoří rusky; (iii) je pravoslavného vyznání; (iv) nebyla členkou politické strany, pouze v letech 2006 a 2010 podporovala prezidentské kandidáty M. a S.; (v) od roku 2010 není politicky aktivní, účastní se diskuzí na sociálních sítích, poslouchá zprávy a mluví s přáteli o politice; (vi) je rozvedená a má syna (roč. 1998), který slouží základní vojenskou službu v zemi původu; (viii) přicestovala v roce 2010 na pracovní vízum; (ix) předchozí žádost o mezinárodní ochranu podala v roce 2017; (x) je zdravá a s ničím se neléčí. K důvodům opakované žádosti uvedla: *„Důvod je stejný jako v předchozím řízení, ale určité změny nastaly v roce 2018 a 2019. Odposlouchávají lidi, kteří mluví po telefonu nebo na skypu a vyjadřují svůj názor a poté je pronásledují jako špióny. Moje babička a prababička měly polskou národnost. Teď mě taky pronásledují jako Polku a vyhání*

mě z Běloruska. Můj soused je celník a vyřídil přes kamarády, že situace je v Bělorusku taková, že pokud někdo odjel z Běloruska, poté se vrací zpět, tak jim na hranicích vezmou pas.“

17. Při pohovoru dne 17. 2. 2020 mimo jiné uvedla, že byl přijat zákon o odposlouchávání komunikace (telefon, internet). Žalobkyni bylo její matkou, synem a kamarádkou sděleno, že je hledána místní policií. Syn jí sdělil, že je považována za vlastizrádkyni. Policie se o ni zajímá už od roku 2010 a opětovně ji hledala v letech 2018 a 2019. Je to kvůli podpoře S. a kvůli tomu, že pochází z rodiny z polskými kořeny (babička a prababička byly Polky) – má být na ni nahlíženo jako na špiónku a podporovatelku katolictví. Měla by kvůli tomu omezena práva (zaměstnání, právní pomoc, sociální podpora). To ji sdělili známí a také to slyšela v roce 2018 z běloruských zpráv. Konkrétní problémy kvůli polské národnosti neuvedla. Známi ji sdělili, že v zemi původu existuje databáze hledaných osob, vycestovaných osob. Mezi nimi jsou osoby jiné národnosti. I v současnosti policie uvádí, že ji hledá pro podporu (rozdávání letáků) S. V ČR se účastnila demonstrace za svobodu Běloruska. Po návratu očekává zadržení na hranici. V ČR má přítele, Čecha, který ji pomáhá. Spolu nežijí.
18. Dále žalobkyně svou výpověď během pohovoru doplnila podáním ze dne 12. 2. 2020. V něm poukazovala na stav dodržování (resp. nedodržování) lidských práv v zemi jejího původu.
19. Dále jsou součástí správního spisu podklady zajištěné žalovaným, konkrétně zprávy: (i) „*Bělorusko Informace Jamestown Foundation / Euroasia Daily Monitor, 18. ledna 2018*“ shrnující stav v zemi původu žalobkyně v roce 2017; (ii) „*Bělorusko Informace OAMP 15. května 2020*“ týkající se politické a lidskoprávní situace a vývoje od roku 2010 v zemi původu žalobkyně, jakož i vztah k EU; (iii) „*Bělorusko Informace OAMP, 25. května 2020*“ týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi; (iv) „*Bělorusko Ministerstvo zahraničních věcí USA 11. března 2020*“ představující překlad vybrané části zprávy o dodržování lidských práv za rok 2019; (v) „*Bělorusko Informace MZV ČR, č. j. 113939-6/2019-LPTP ze dne 6. června 2019, k č. j. MV-7953-8/OAM-2019*“ týkající se situace občanů země původu žalobkyně po jejich návratu ve vztahu k jejich pobytu v zahraničí, žádosti o mezinárodní ochranu, návratu bez dokladů a ve vztahu k trestným činům „diskreditace Běloruské republiky“ a „zrada státu“.
20. Žalobkyně se s těmito doklady seznámila dne 17. 7. 2020 prostřednictvím svého zástupce a předložila dokument „Potvrzení z archivu“ ze dne 23. 3. 2020. Jeho obsahem je potvrzení o zápisu v matriční knize z roku 1928.
21. K podkladům se žalobkyně vyjádřila podáním ze dne 29. 7. 2020. V něm namítla, že většina podkladů zajištěných žalovaným jsou pro její řízení nepoužitelná z důvodu zastaralosti a irelevance k její situaci (konkrétně zprávy „*Bělorusko Informace Jamestown Foundation / Euroasia Daily Monitor, 18. ledna 2018*“, „*Bělorusko Informace OAMP, 25. května 2020*“ a „*Bělorusko Informace OAMP 15. května 2020*“). Požádala o založení konkrétních přeložených zpráv, které tvoří zdroje „Informací OAMP“. Výslovně požádala o založení zprávy Freedom House (Bělorusko) ze dne 4. 3. 2020 a zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 11. 3. 2020, neboť její část předložená žalovaným se týká pouze romské problematiky. Zpráva českého Ministerstva zahraničních věcí pak potvrzuje pouze její obavy.
22. Žalovaný následně opatřeními ze dne 14. 9. 2020, č. j. OAM-134/ZA-ZA11-2020-68, ze dne 14. 9. 2020, č. j. OAM-134/ZA-ZA11-2020-70, ze dne 11. 2. 2021, č. j. OAM-134/ZA-ZA11-

2020-72, a ze dne 17. 5. 2021, č. j. OAM-134/ZA-ZA11-2020-75, prodlužoval lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci podle § 27 odst. 1 zákona o azylu až do 12. 8. 2021, a to z důvodu obstarávání si aktuálních informací o zemi původu žalobkyně a překladu těchto materiálů.

23. Součástí správního spisu se následně staly podklady zajištěné žalovaným, konkrétně zprávy: (i) „*Bělorusko Informace OAMP, 28. června 2021*“ týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi s ohledem na vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv; (ii) „*Bělorusko Informace OAMP, 14. prosince 2020*“ týkající se vývoje v zemi po prezidentských volbách z 9. 8. 2020; (iii) „*Bělorusko Ministerstvo zahraničních věcí USA 11. března 2020*“ představující překlad vybrané části zprávy o dodržování lidských práv za rok 2019; (iv) „*Bělorusko Informace OAMP 15. května 2020*“ týkající se politické a lidskoprávní situace a vývoje od roku 2010 v zemi původu žalobkyně, jakož i vztahu k EU; (v) „*Bělorusko Informace MZV ČR, č. j. 114082-6/2020-LPTP ze dne 21. července 2020, k č. j. MV-19947-14/OAM-2020*“ týkající se situace občanů země původu žalobkyně po jejich návratu ve vztahu k jejich pobytu v zahraničí a žádosti o mezinárodní ochranu; (vi) „*Bělorusko Informace OAMP 15. května 2020*“ týkající se politické a lidskoprávní situace a vývoje od roku 2010 v zemi původu žalobkyně, jakož i vztahu k EU.
24. Žalobkyně se s těmito podklady seznámila dne 12. 7. 2021 prostřednictvím zástupce. Vyjádřila se k nim v podání ze dne 22. 7. 2021. V něm uvedla, že na svých předchozích výtkách ke shromážděným podkladům žalovaného trvá a blíže se vyjádří k nově předloženým podkladům. Stran zpráv „*Bělorusko Informace OAMP, 14. prosince 2020*“ a „*Bělorusko Informace OAMP, 28. června 2021*“ uvádí, že tyto potvrzují její obavy, neboť ohroženou skupinou jsou i účastníci demonstrací a že je běžné mučení a nelidské zacházení, přičemž je znemožněno vycestování. Vzhledem k nedostatečnosti podkladů žalovaného předložila vlastní podklady. Poukázala na to, že režim A. L. se zaměřuje i na své odpůrce v zahraničí (únos z letadla Ryanair letícího přes běloruský vzdušný prostor, k čemuž předložila příslušný novinový článek ze dne 24. 5. 2021). V ČR po prezidentských volbách v Bělorusku začala aktivně podporovat opoziční hnutí žádající konec diktatury A. L. Zároveň poukázala na vyjádření A. L. ze dne 10. 8. 2020, který výslovně zmínil ČR a v ní žijícím běloruským občanům vyhrožoval v souvislosti s organizací protestů proti výsledkům a průběhu prezidentských voleb v roce 2020. K tomuto vyjádření žalobkyně předložila následující podklady: (i) výtisk zprávy ze zpravodajského serveru Novinky.cz ze dne 3. 6. 2021 týkající se věznění a následného propuštění tří představitelů polské menšiny v Bělorusku (z jejího obsahu mimo jiné vyplývá, že běloruská organizace na ochranu lidských práv „Vjasna“ na jaře roku 2021 upozorňovala na to, že „*běloruský režim se soustředil na Poláky a jejich organizace v zemi*“ – v běloruském vězení jsou ještě další představitelé a členové Svazu Poláků v Bělorusku); (ii) fotografie žalobkyně při účasti na demonstraci na Malostranském náměstí; (iii) screenshot z facebookového profilu žalobkyně, (iv) novinový článek ze dne 22. 7. 2021 a (v) shrnutí zpráv o stavu Běloruské republiky a postoji členů EU k vývoji tam.
25. Žalovaný dále do správního spisu založil screenshoty facebookového profilu žalobkyně (pod jménem „V. Z.“) týkající se fotografií zachycujících žalobkyni dne 21. 4. 2021 při veřejném vyjádření podpory A. N.
26. Žalobkyně si napadené rozhodnutí převzala dne 21. 10. 2021 za účasti zástupce. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a řízení o předchozí žádosti žalobkyně. Konstatoval, že žádost žalobkyně je druhá v pořadí,

a odkázal na spisový materiál týkající se řízení o první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. K předloženému potvrzení z archivu uvedl, že se jednalo o potvrzení vydané na žádost samotné žalobkyně, nikoliv z popudu orgánů veřejné moci země jejího původu. To vyplývá ze samotného textu (záhlaví). K návrhu na založení podkladových zpráv pro „Informace OAMP“ uvedl, že jej považuje „za absurdní“. K překladu vybrané části zprávy „*Bělorusko Ministerstvo zahraničních věcí USA 11. března 2020*“ uvedl, že se tato zpráva zabývá také národnostními, rasovými a etnickými menšinami. Ostatní důvody a situaci v zemi původu vypořádal pouze odkazem na první rozhodnutí. K vyjádření žalobkyně ze dne 22. 7. 2021 uvedl, že žalobkyně předložila pouze obecné podklady (komentáře, zprávy a novinové články) týkající se země jejího původu, aniž by byly tyto „*spojené přímo s její osobou*“. Po posouzení skutečností a tvrzení vyplývajících z řízení o první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně uvedla naprosto stejné motivy svého odchodu ze země původu a neochoty návratu, tj. zájem policie kvůli podpoře opozičního prezidentského kandidáta v roce 2010. K nově uvedenému důvodu pronásledování z důvodu jejího polského původu žalovaný uvedl, že žalobkyni měla být tato skutečnost známa již v roce 2018 (první rozhodnutí bylo vydáno 13. 12. 2018). V průběhu řízení o první žádosti však takové skutečnosti netvrdila a žalovaný má za to, že tyto obavy nemají žádný reálný základ. Navíc žalobkyně se sama hlásí k běloruské národnosti a k pravoslavné víře (nikoliv katolické). Na základě zprávy „*Bělorusko Ministerstvo zahraničních věcí USA 11. března 2020*“ žalovaný nezpochybnil diskriminační přístup Běloruska k romské menšině, nicméně ze zpráv tvořících podklady napadeného rozhodnutí nevyplývají žádné informace o diskriminaci členů polské menšiny či katolíků. Obava z nařčení ze špionáže je rovněž nedůvodná, neboť žalobkyně žádné takové aktivity neprováděla. Účelem tohoto tvrzení tak je pouze snaha podpořit azylový příběh žalobkyně. Žalovaný rovněž prostudoval její facebookový profil. Shledal, že první příspěvek byl z 11. 4. 2021. Do doby vydání napadeného rozhodnutí neměla žalobkyně na profilu svou podobiznu (fotografii). Je zachycena na demonstraci na podporu A. N. a sdílí fotografie z akcí a mítinků (návštěva S. C. v ČR), nicméně sama osobně neprojevuje jakékoliv názory. Pouze sdílí články a fotografie. Vzhledem k době, kdy žalobkyně začala s touto činností, měl žalovaný za to, že i tato činnost byla prováděna pouze za účelem podpoření jejího azylového příběhu. Následně žalovaný citoval ze zprávy „*Bělorusko Informace OAMP, 14. prosince 2020*“ týkající se vývoje v zemi po prezidentských volbách z 9. 8. 2020. S ohledem na tvrzení žalobkyně, že se orgány země původu zaměřují na řadové demonstranty a žalobkyně se do této skupiny sama řadí, uvedl, že se to týkalo pouze demonstrantů zadržených přímo v zemi původu. Žalobkyně samotná není žádnou představitelkou či významnou (politicky, organizačně) osobou opoziční skupiny. Závěrem žalovaný konstatoval, že žalobkyně neuvedla žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné meritorní posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Skutková zjištění známá soudu z jeho činnosti

27. O žalobě žalobkyně proti prvnímu rozhodnutí žalovaného rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne ze dne 27. 3. 2019, č. j. 52 Az 1/2019-21, kterým žalobu zamítl. Z jeho odůvodnění vyplývá, že zájem orgánů veřejné moci o žalobkyni v letech 2006 až 2010 byl pouze nepatrný z důvodu jejího angažmá na podporu prezidentských kandidátů. Soud rovněž uvedl: „*Žalobkyně přitom v pohovoru potvrdila, že se po jediné účasti na protestech proti výsledku prezidentských voleb v roce 2006 již takových akcí nezúčastňovala, protože na to neměla peníze. V případě druhých voleb ani nehlasovala, nýbrž ještě před jejich konáním*

vycestovala ze země. K vycestování ji přitom nepřiměl strach z pronásledování, ale získání víza. Ostatně sama v pohovoru uvedla, že o zájmu prokuratury se dozvěděla až v České republice. Mimo to nelze přehlédnout, že žalobkyně měla informace o zájmu o její osobu ze strany prokuratury získat zprostředkovaně od blíže neurčených známých a nebyla schopna specifikovat důvod zájmu. Soud na základě těchto skutečností uzavírá, že žalobkyně v řízení nepřednesla jediný důvod k oprávněné obavě z pronásledování kvůli její podpoře protikandidátů prezidenta L. [...]“. Zároveň soud potvrdil závěr žalovaného, že důvodem první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla snaha získat povolení k pobytu.

28. Následná kasační stížnost žalobkyně byla usnesením NSS ze dne 9. 1. 2020, č. j. 7 Azs 168/2019-33, odmítnuta pro nepřijatelnost.

Posouzení žaloby soudem

29. Žalobkyně nejprve obecně namítá, že v řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 4 odst. 4, § 36 odst. 3 a § 50 správního řádu a ustanovení § 9, § 10a písm. e), § 12 písm. b), § 14a odst. 1 a 2 písm. d) a § 25 písm. i) zákona o azylu. Tyto obecné námitky však soud nepovažuje za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedené obecné námitky nedostály, neboť žalobkyně pouze citovala či parafrázovala ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která měla být porušena, aniž by uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svá tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.
30. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany.
31. Z konstrukce právní úpravy obsažené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje [§ 25 písm. i) zákona o azylu], aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností může být pouze taková skutečnost, kterou žalobkyně nemohla bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žalobkyně objektivně bez své viny nevěděla. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žalobkyni hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

32. Z rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že „*aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobit podkladem pro nové řízení.*“ Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45). V rozsudku č. j. 9 Azs 5/2009-65 NSS konstatoval, že „*[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“
33. Zároveň platí, že „*[p]odává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citového § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřijatelnou*“ (právní věta k rozsudku NSS ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009-64).
34. Dle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést zdůvodněný závěr o tom, že „*1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“ (zvýraznění doplněno zdejším soudem). „*Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit žádost jako přijatelnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřijatelné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.*“ (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2021, č. j. 53 Az 1/2020-35).
35. Z rozsudku NSS ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, vyplývá, že bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřijatelnost podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době předchozí žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.
36. Žalobkyně primárně namítá, že její opakovaná žádost neměla být posouzena jako nepřijatelná a řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí nemělo být zastaveno.

K důvodům uvedeným již v první žádosti o mezinárodní ochranu

37. Soud se nejprve zabýval námitkou, že žádost žalobkyně měla být posouzena meritorně, neboť došlo ke zhoršení situace v zemi původu.

38. K důvodům opakované žádosti, které se kryjí s důvody, které žalobkyně uvedla ve své první žádosti, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí lakonicky poznamenal, že se jimi zabýval již v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu a že „na svých závěrech nemá důvod cokoliv měnit“.
39. Rozšířený senát NSS však ve výše citovaném rozsudku č. j. 3 Azs 6/2011-96 uvedl, že „opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřijatelnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.
40. Z podkladů předložených žalobkyní, jakož i shromážděných žalovaným, přitom vyplývá, že situace se v zemi původu žalobkyně od konání prezidentských voleb v roce 2020 a následných masivních protestů značně zhoršila. Žalovaný se tak vyhnul posouzení založenému na podkladech požadované kvality [podle rozsudku NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS, musejí být informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany v maximální možné míře (i) relevantní, (ii) důvěryhodné a vyvážené, (iii) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (iv) transparentní a dohledatelné], zda předchozí činnost žalobkyně (z let 2006 až 2010) nemůže s ohledem na změnu situace od prezidentských voleb v roce 2020 představovat v případě návratu žalobkyně do země původu skutečnosti svědčící o hrozícím pronásledování žalobkyně či hrozbě vzniku vážné újmy. I když v dřívější době jednání žalobkyně nemuselo zapříčinit dostatečně vážný zájem orgánů veřejné moci země jejího původu o její osobu, tak i její minulé jednání může být v současnosti s ohledem na změnu situace důvodem pro obavy z pronásledování či vážné újmy. To však přísluší primárně posoudit žalovanému.
41. Podle NSS nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění, ale pouze nedostatek důvodů skutkových, přičemž skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů proto musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat, například tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat a neučiní tak ani implicitně (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
42. Z těchto důvodů je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný neučinil jakýkoliv závěr ohledně otázky, zda se od okamžiku posouzení první žádosti žalobkyně v zemi jejího původu nezměnila situace natolik, že by tuto změnu bylo třeba považovat za novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

K novým důvodům žádosti o mezinárodní ochranu

43. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nemohl napadeným rozhodnutím řízení zastavit pro nepřípustnost žádosti, neboť žalobkyně uvedla azylově relevantní skutečnosti, které nemohla uplatnit v řízení o své první žádosti. I tato námitka je podle soudu důvodná.
44. Žalobkyně v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí mezi důvody své žádosti zařadila své politické aktivity na území ČR a svůj polský původ. Žalovaný se těmito důvody zabýval, přičemž v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se nejednalo o „*nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu*“, které by odůvodňovaly opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobkyně ze země původu a obav z návratu do země původu.
45. K tomuto způsobu posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zdejší soud ve své rozhodovací činnosti již uvedl, že „*[t]akové závěry však odporují (procesnímu) postupu žalovaného. Žalovaný totiž žádost posoudil jako nepřípustnou a řízení zastavil, zvolil tedy procesní řešení žádosti. Pro účely posouzení opakované žádosti jako přípustné postačí, že nové skutečnosti nebo zjištění jsou relevantní z pohledu mezinárodní ochrany, tedy že mohou svědčit o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů dle § 12 zákona o azylu nebo nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Přípustnost opakované žádosti nemohou založit takové skutečnosti či zjištění, které jsou sice nové, ovšem nemají žádnou relevanci z hlediska azylu pro pronásledování nebo doplňkové ochrany. Jedná se o skutečnosti, jež jsou z hlediska azylu pro pronásledování a doplňkové ochrany prima facie nedůvodné (jde o takovou intenzitu nedůvodnosti, že vůbec není zapotřebí posuzovat jejich důvodnost na podkladě zpráv o zemi původu[...]). Přípustnost opakované žádosti nelze ztotožňovat s její důvodností, neboť z ničeho neplyne, že by opakovaná žádost mohla být přípustná pouze tehdy, je-li důvodná ve vztahu k azylu pro pronásledování či doplňkové ochraně. Přípustnost opakované žádosti znamená jen tolik, že nově uplatněné skutečnosti obecně jsou relevantní z hlediska azylu pro pronásledování či doplňkové ochrany, a proto je třeba po „připuštění“ opakované žádosti podrobně se zabývat na podkladě pohovoru se žadatelem a shromážděných zpráv o zemi původu její důvodností. I opakovaná žádost, která je přípustná, však může vyústit v negativní rozhodnutí. Je proto nesprávný takový postup, jestliže žalovaný závěr o nepřípustnosti opakované žádosti učiní na základě výsledku posouzení důvodnosti tvrzení žalobce v plném rozsahu (i na podkladě informací o zemi původu). Má-li žalovaný za to, že nové skutečnosti je třeba posoudit z hlediska jejich důvodnosti ve vztahu k azylu pro pronásledování a doplňkové ochraně, je opakovaná žádost evidentně přípustná. Postup žalovaného nelze akceptovat, i kdyby byl odůvodněn tím, že negativní rozhodnutí o opakované žádosti je věcně správné, přičemž jde pouze o to, jak je formulován výrok a o jaké ustanovení je opřen. Nelze totiž opomíjet, že zastavení řízení o opakované žádosti z důvodu její nepřípustnosti je spojeno s jednodušším procesním postupem (např. není povinné provést pohovor) a ihned vyvolává nepříznivé právní následky (žadatel v důsledku zastavení řízení ztrácí postavení žadatele o mezinárodní ochranu a nárok na materiální zabezpečení s tím spojené). Žalobní bod je tedy důvodný, neboť žalovaný dovodil nepřípustnost opakované žádosti mj. z toho, že nové skutečnosti uváděné žalobcem posoudil meritorně [...]. Nepřípustně tak zkombinoval různé přístupy k posouzení opakované žádosti (zaměnil posuzování přípustnosti s posuzováním důvodnosti žádosti), což odporuje zákonu. Svým postupem tak zatížil napadené rozhodnutí (procesního charakteru) nezákonností (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2021, č. j. 53 Az 1/2020-35).*
46. Tyto závěry má soud za plně aplikovatelné v projednávané věci a ztotožňuje se s nimi. Jestliže tak žalobkyně v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí přdestřela nové důvody a skutečnosti relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, které nejsou zjevně nedůvodné (u nichž tedy nedůvodnost nedosahuje takové intenzity, že vůbec není třeba ji

posuzovat na podkladě zpráv o zemi původu), nemohl žalovaný také z tohoto důvodu řízení zastavit pro nepřípustnost žádosti. Naopak bylo třeba ji věcně posoudit a rozhodnout o ní při dodržení všech pravidel, které takové meritorní posouzení vyžaduje.

47. Jen pro úplnost soud dodává, že ve vztahu k tvrzením a navrhovaným podkladům k polskému původu žalobkyně, mohl žalovaný uzavřít, že se jedná o skutečnost, kterou žalobkyně mohla uvést v řízení o první žádosti. V takovém případě by se však musel vypořádat s tím, nakolik změna situace v zemi původu stran dodržování lidských práv mohla zvýšit relevantnost této skutečnosti z hlediska odůvodněnosti strachu z pronásledování či nebezpečí vzniku vážné újmy a zda případná zvýšená relevantnost nemůže legitimně odůvodňovat to, že tuto skutečnost žalobkyně v řízení o první žádosti neuvedla (srov. bod 34 tohoto rozsudku).
48. Pokud tedy žalovaný napadeným rozhodnutím řízení o druhé žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu zastavil pro nepřípustnost žádosti podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ačkoliv žalobkyně uvedla důvody a skutečnosti relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, které nemohla uvést v řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dopustil se tím podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Soud ze shora uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil dílem pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], dílem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
50. Soud se již nezabýval ostatními žalobními námitkami, neboť s ohledem na zrušovací důvody je posuzování přezkoumatelnosti rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost žádosti (nad rámec zjištěného rozsahu) či zjištění skutkového stavu vzhledem k výše uvedeným vadám napadeného rozhodnutí nadbytečné. Ze stejných důvodů soud pro nadbytečnost neprovedl důkazní prostředky navržené žalobkyní. Dokumenty nacházející se ve správním spisu se pak nepovažují za důkazní prostředky a dokazování se jimi neprovádí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).
51. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto jí náhrada nákladů řízení náleží. Ta zahrnuje náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů.
52. Zástupce žalobkyně provedl v řízení dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Naopak jako neúčelný úkon soud posoudil podání z 6. 9. 2022, neboť s ohledem na zrušovací důvody soud neprováděl dokazování a skutková tvrzení a jednotlivé důkazy navržené k jejich prokázání v tomto podání uvedené neposuzoval, a toto podání tak pro rozhodnutí soudu nemělo žádný význam. K odměně za právní služby v souhrnné výši 6 200 Kč byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů

ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 6 800 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. listopadu 2022

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce